

Een band, een cd, een stripboek

De Fries-Groninger band Weekend At Waikiki maakte na 24 jaar weer een cd. Een ambitieus werkstuk, compleet met huisgemaakt sci-fi-stripverhaal. Gevormd door reiservaringen in Rusland.

JACOB HAAGSMA

Een nieuwe cd? Bij het Freezefestival in Leeuwarden, anderhalf jaar geleden, zwaaide de groep ook al met *Sonar*, er werden zelfs promo-exemplaren uitgedeeld. Er kwam een ziektegeval tussendoor – toetsenman Wijnand Helfrich kreeg longontsteking – en de ambities die men ontwikkelde versnelden het proces ook niet direct. Want: er moest een heus stripboek bij komen.

„En dat moest natuurlijk ook perfect”, zegt zanger Thijs Helfrich, broer van Wijnand. „Het was een enorme klus.” Het tekenwerk werd gedaan door Gert-Jan Veenstra, een van de drie gitaristen en kunstschilder van beroep. Het verhaal kwam van alle zeven bandleden, „op dezelfde manier waarop we onze muziek en teksten menen te moeten maken. Daarvan wisten we al dat dat niet de snelste manier is, maar voor ons wel de enige manier. Al is dit nog moeilijker dan samen muziek maken. We hebben echt elk woord afgevoegen.”

Het boek heet *Hannah* en is een soort science-fiction-verhaal. De bandleden komen er ook in voor, als een soort kosmonauten. „Maar ze beleven geen avonturen op Planeet Waikiki of zo, hoor.” Het is eerder een verhaal over duurzaamheid, over hoe onze eigen planeet in de toekomst om zal gaan met een dreigend gebrek aan schoon water.

Dat is dan geïnspireerd door de reis die de band in 2016 naar Rusland maakte, net een kwart eeuw na hun vorige bezoek aan die streken. Dat

Weekend At Waikiki als hoofdrolspelers in hun eigen stripverhaal. ILLUSTRATIE GERT-JAN VEENSTRA

was toen ter gelegenheid van een Wolga Tour, georganiseerd door activisten om aandacht te vragen voor de ernstige watervervuiling. In 2016 organiseerden diezelfde activisten een groot festival in Nisjni Novgorod, met Weekend At Waikiki als een van de trekkers. Voor dat eerste bezoek aan Rusland speelde men al in Polen en Estland.

„Die reizen hebben ons leven wel bepaald”, zegt Thijs Helfrich. „Wij zijn natuurlijk gemoedelijk opgegroeid, en dan kom je in landen met een ongelooflijke vervuiling, smerigheid troef. Maar als je ziet wat er wel niet gebeurd is tussen 1991 en 2016, dat is toch hoopgevend. Onze laatste reis was niet lang na die ramp met de MH17, dus veel mensen rieden het ons af, dachten dat het gevaarlijk zou zijn. Maar dan kom je terecht in een stad 300 kilometer achter Moskou, een heel moderne stad, met veel jongeren die helemaal geen

zin hebben in ruzie met het Westen. Die vaak te maken hebben met dezelfde problematiek als hier. Dan krijg je wel door: oh, dus zo zit de wereld werkelijk in elkaar.”

Terwijl de band druk was met dat stripboek, ging men de muziek ook nog maar eens langs. „Dat is het na-deel van een eigen studio, zonder limiet. Het kan altijd mooier en beter, je blijft er maar nieuwe dingen bij verzinnen. Eigenlijk zou er iemand moeten zijn die tegen ons zegt: hou nou es op, maar ja, zo werkt dat bij ons niet. We gaan alsmaar door, ook al omdat we dit geweldig leuk vinden. Maar ik moet zeggen: het verschil tussen versie 25 en versie 49 is soms heel moeilijk te horen.”

De band komt nog steeds twee avonden per week bij elkaar: een keer in de Spitsbergen-studio in Zuidbroek, waarvan Thijs Helfrich eigenaar is, en een keer in Grijskerk bij gitarist Han Ragers thuis, „die

‘Het verschil tussen versie 25 en versie 49 is soms moeilijk te horen’

heeft een mooi hok in de tuin neergezet.”

Zo is Weekend At Waikiki, ruim dertig jaar na de successen van de jaren tachtig en 24 jaar na de laatste cd *Sputnik*, nog altijd druk bezig. „Bloedfanatiek”, zegt Helfrich. „Dit is weliswaar niet ons beroep, maar dit is wel wie we zijn. We benaderen elke plaat alsof het onze laatste is, al willen we nog wel een paar platen maken.”

De Sturm und Drang van de beginjaren heeft plaats gemaakt voor een ander soort energie, zeg maar. Op verschillende manieren: „We

zoeken nu meer naar liedjesstructuren.” En ze kruipen niet meer ieder weekend in het busje, „maar we willen overal wel spelen. We zijn nu allemaal achter in de vijftig, we hebben onze plek in de maatschappij gevonden, de kinderen zijn zoetjesaan het huis uit zodat we juist meer tijd voor de band hebben. Als je in zo’n band zit, kom je op een gegeven moment voor de keus: wil je muzikant worden, of toch wat anders? Wij zijn allemaal wat anders geworden (bijvoorbeeld: Helfrich is internetondernemer, zijn broer is professor aan de RUG in kankeronderzoek, bassist Jan Dijkema is directeur marketing aan het Friesland College, gitarist Han Ragers is adviseur van de Verenigde Naties, red.), maar we willen allemaal wel heel graag muzikant zijn.”

Weekend At Waikiki presenteert *Sonar* zaterdag in EM2 te Groningen